

oviss. Av runan 8 »synes blott stafven 4 cm. nedifrån, inga kännestreck». Brate förmodar, att det har varit **t**. — Arenander har läst inskriften: **betar+lit**.

Brate förmodar, att inskriften har haft helstungna runor. Han läser alltså **betær+læ[t]** och tolkar detta: »Peter lät...» Han vill alltså här finna ett tidigt belägg för det med kristendomen inlånade mansnamnet Peter. — Både läsning och tolkning äro givetvis osäkra.

66. Spånga kyrka.

Pl. 42.

Litteratur: B. Bergman i Fornvännen 1926, s. 198; Järvafältets fornlämningar (1929), s. 66.

Avbildning: Bergman a. a.

Fragment av en runsten, funnet omkr. 1920 vid anläggningen av den nya kyrkogården, mellan gamla kyrkogårdens mur och landsvägen. Det förvarades under några år vid H. D. Nilssons gård, Katrineberg, men finnes från 1924 i kyrkans vapenhus, vid västra väggen.

Sandsten. Storlek: $0,34 \times 0,26$ m.

Inskrift:

r+au

67. Spånga kyrka.

Pl. 42.

Litteratur: B. Bergman i Dagens Nyheter ²⁴/₃ 1937; Skrivelser till Riksantikvarien från B. Bergman ²⁰/₃ 1937 och E. Floderus ³¹/₃ 1937.

Fragment av en runsten, funnet ¹⁶/₃ 1937 på kyrkogården vid grävning av en grav, 6 m. V om sydvästra hörnet av tornet. Stenen stod på kant omkr. 0,6 m. under markytan. Den förvaras numera i vapenhuset.

Röd sandsten. Storlek $0,50 \times 0,40$ m. Ristningen är väl bevarad. Lic. B. Bergmans förmodan, att fragmentet skulle tillhöra samma runsten som U 62, kan icke vara riktig.

Inskrift:

· sihatr : litu · rā
5 10

... *Sigvatr letu ræ[isa]* ...

»... Sigvat läto resa ...»

Ornamentik och runformer tyda på att stenen kan ha varit ett verk av runristaren Öpir.

68. Spånga prästgård.

Pl. 42.

Litteratur: E. Brate, Anteckningar (ATA); B. Bergman i Fornvännen 1926, s. 198; Järvafältets fornlämningar (1929), s. 65.

Äldre avbildning: Brate 1917 (ATA).

Fragment av en runsten, funnet 1910 vid grävning i prästgårdens trädgård nära kyrkogårdens östra mur. Det förvaras numera i kyrkans vapenhus vid södra väggen.

Sandsten. Storlek $0,44 \times 0,31$ m.